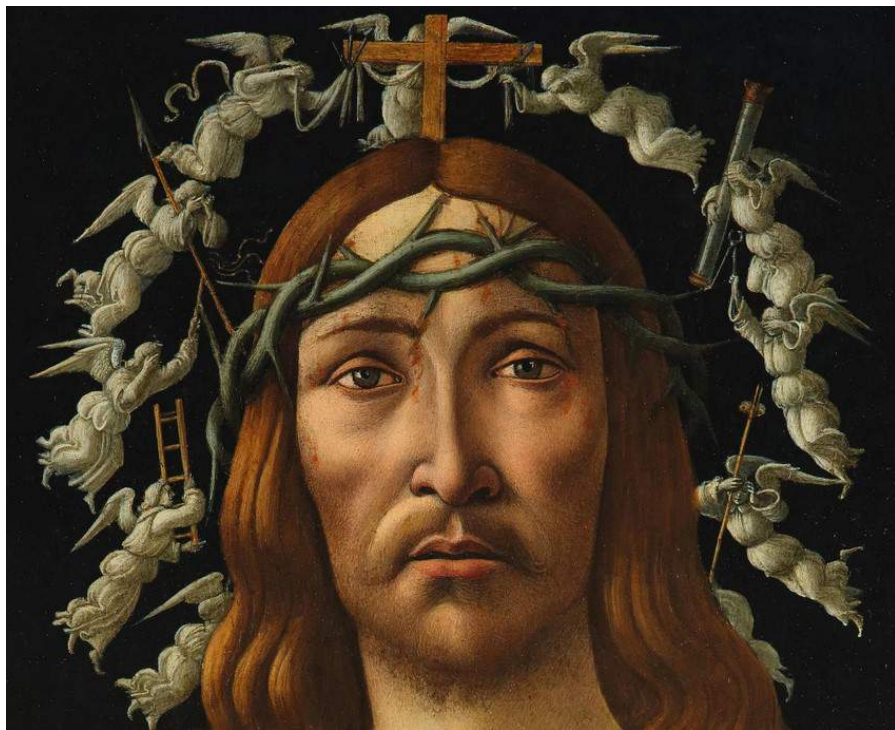

De Pelikaan

RK PAROCHIE
H. NICOLAAS

VASTEN-PASEN 2022

Als een jonge plant
schoot hij recht omhoog (Js. 53,2)

Als een jonge plant schoot hij recht omhoog, als een wortel die in dorre grond ontkiemt.

Jesaja 53,2

Op Goede Vrijdag wordt Jesaja 52,13-53,12 gelezen. Deze passage wordt beschouwd als een visioen van Jesaja van de passie van Christus. Dit type afbeelding heet *de Man van Smarten*.

Op de voorpagina een detail van de Man van Smarten van Botticelli en hiernaast het hele schilderij.

Het meest bijzondere is de nimbus, die hier gevormd wordt door tien engelen die de passiewerktuigen (de 'arma Christi', letterlijk: 'de wapens van Christus') met zich meedragen. De arma Christi zijn de instrumenten die met de Passie van Christus te maken hebben en die Zijn lijden en dood symboliseren. De engelen zijn uitgevoerd in grisaille, maar de arma zijn natuurgetrouw afgebeeld.

We zien achtereenvolgens de ladder waarmee Christus van het kruis werd gehaald, de gesel, de speer, drie spijkers, de lijkwade, het kruis, de geselkolom, de tang

voor de spijkers en de spons gedrenkt in azijn die Jezus op een stok werd aangereikt. Het laatste passiewerktuig, de doornenkroon, draagt Christus zelf. Maar er zijn nog meer 'arma': twee engelen verdwijnen achter Christus' weelderige haardos, wellicht dragen zij de ontbrekende werktuigen: de kelk om het bloed op te vangen en de doek van Veronica.

Op p.6 vindt u nog een *man van smarten*.

Diaken Rob Polet belicht op p.4 het thema van dit nummer. Er blijft al snel weinig over van het sprookje van de dappere plant die de droogte trotseert...

Op p. 12 vertelt Remco Sligting over *De Geestelice Bruiloft* van Jan van Ruusbroek.

Willem Jan Otten schrijft op p.7 dat Jezus ons leert dat "*geloven is dienen; God dienen is elkaar dienen*", zoals wij op Witte Donderdag gedenken bij de voetwassing.

Zoals in het vorige nummer al aangekondigd is de Papegaai tegenwoordig toegewijd aan Sint Jozef. Er is ook een nieuw logo gemaakt met de symbolen van Jozef: een bloeiende lelie en een winkelhaak.

De lijdende dienstknecht

door diaken Rob Polet

‘Er was eens... een jonge plant, die schoot recht omhoog! De plant was als een wortel die in dorre grond ontkiemt....’ Als een sprookje met deze regels zou beginnen, dan zou je als lezer kunnen denken: ‘Wat een levenskracht zit er in die plant, dat die zelfs recht omhoog schiet ondanks de dorre grond!’. Zoals het bij sprookjes hoort, verwacht je dat er iets staat te gebeuren met die levenskrachtige plant, dat die beproefd zal worden, maar ook dat het niet anders kan dan goed aflopen en ‘ze nog lang en gelukkig zouden leven’.

Jesaja laat ons geen ruimte om weg te dromen bij het mooie beeld van de levenskrachtige plant. Meteen al sleept hij ons weg van romantische verwachtingen: ‘zijn uiterlijk noch schoonheid waren het bekijken waard’. Het beeld is inmiddels getransformeerd van een plant naar een mens van vlees en bloed. Deze mens wordt getrof-

fen door wat de Israëlieten zagen als de grootste twee tragedies die een mens kan overkomen: ernstige ziekten en onrecht. Er volgen vernedering, foltering, veroordeling en een gewelddadige dood. Geen romantiek maar een harde, indringende weergave van krachten die een mens kunnen verpletteren. Met het toenemend geweld in Oekraïne hebben we een eigentijds beeld op ons netvlies van zulk een onrecht.

Maar de vergelijking met onrecht en ziekte in het algemeen gaat niet helemaal op. De tekst van Jesaja over de ‘lijdende dienstknecht’, zoals deze pericoop wel wordt genoemd, heeft altijd veel vragen opgeroepen. Over wie gaat deze tekst? Iemand uit het verleden, uit de toekomst? In ieder geval eindigt het niet bij de gewelddadige dood. De lijdende persoon waar het over gaat lijdt niet zomaar, maar als een offer

van verzoening. En na de dood is er een vervolg: Omwille van het doorstane lijden zal hij het licht mogen zien (...) mijn rechtvaardige dienstknecht zal velen rechtvaardig maken, omdat hij hun zonden draagt'. Het is ook niet zomaar een herhaling van het verhaal van het volk Israël dat afdwaalt en tot de orde geroepen moet worden om terug te keren naar God, een bekend schema bij Jesaja. Hier gaat het om een redding die dieper gaat. Redding door wie? Sinds de tijd van de kerkvaders is binnen het

christendom de lijdende dienstknecht gezien in Jezus Christus: de Mensenzoon die lijdt onder onrecht en de machten van het kwaad en daarmee een spoor van licht brengen door de dood heen.

Dat is niet vreemd want zoals gezegd: ook bij Jesaja gaat het om een levenskracht die alles wat een mens aan ellende en wreedheid mee kan maken, doorstaat met als vrucht: leven, licht en rechtvaardigheid. Eind goed al goed, kunnen we zeggen. En zo wordt deze tekst ook

vaak gebruikt.
Net als de veertigdagentijd.
Daarvan las ik op een website van een priesteropleiding: 'het is een tijd waarin we mogen toelevan naar Pasen'. Dat is natuurlijk zo, maar de veertigdagentijd is meer dan toelevan naar een mooi feest van licht en leven. De diepte van het Paasmysterie wordt makkelijk uitgevlakt als we de veertigdagentijd niet als een zelfstandige tijd beleven waarin we de confrontatie aandurven

met wat er zich aan ziekte en onrecht om ons heen en in ons aandient. Dat maakt de veertigdagentijd ook iets om te doorstaan en niet alleen te staren naar de zon in de verte. Hopelijk kunnen we de moed en goedheid van hart opbrengen om meer mee te leven met mensen om ons heen en eerlijker te zijn over onszelf. Ons vertrouwen en het Licht in de wereld zullen erdoor versterkt worden.

Witte donderdag: de mis van de dienstbaarheid

door Willem Jan Otten

De drie dagen voorafgaande aan Pasen worden het Triduüm Sacrum genoemd, letterlijk: de Heilige Driedaagse. Het is alsof de rivier van de tijd gedurende de vastenzondagen steeds langzamer is gaan stromen, omdat hij zijn voorbestemde zee bereikt. Je wordt gevraagd om, met ingang van Palmzondag, in real time de laatste dagen van Jezus mee te maken; en vanaf Witte Donderdag is het alsof je zelfs de uren telt, en dat gestadig steeds meer samenvallen van je 'beleefde tijd' met de tijd die het Lijden in werkelijkheid heeft geduurd, bereikt Goede Vrijdag-middag zijn hoogtepunt: met het in processie aflopen van de Veertien Kruiswegstaties. Als met de Twaalfde Statie, tijdens de woorden 'Hij gaf de Geest', de geloofsgemeenschap door de knieën gaat, valt er een stilte waarin er oneindig veel meer tijd

verstrikt dan de paar klokkenseconden die hij duurt.

Iedere Eucharistie draait om het moment waarop de priester de woorden herhaalt die Jezus, daags voor zijn dood, heeft uitgesproken, toen hij voor het laatst met de zijnen de maaltijd deelde. Het zijn misschien wel de diepste in het kerkgangershart gegrifte woorden van het ritueel: *neemt en eet hier allen van: want dit is mijn lichaam.*

In de Sint Nicolaas valt er dan een diepe stilte. In veel andere kerken klingelt er een belletje (en ook na de volgende zin: *dit is mijn bloed*). Iemand heeft me verteld dat het schelle geklingel ergens in de Middeleeuwen is ingesteld om doezelende gelovigen te waarschuwen dat het wonder van de presentia realis op dit eigenste moment voltrokken werd. Het is hoe dan

ook, belletje of geen belletje, de bedoeling dat je opkijkt, en het priesterlijke gebaar ziet: het lichaam, de Hostie, wordt geheven, zoals degene die de woorden uitspreekt ook geheven zal worden, stervend opgericht,

aan het kruis. Ook als het waarschuwingsbelletje niet klinkt hoor ik het, het is een bestanddeel van de stilte geworden - de stilte die zich vult met, anders kan ik het niet zeggen, woordeloos onbegrip.

Op Witte Donderdag word je, net als tijdens elke andere Mis, 'ge-nodigd aan de maaltijd des Heren'. Het is een avondmis, je weet dat je morgen langs de Kruisweg zult staan. Je hoort de priester het Johannes-evangelie voorlezen waarin Jezus, voor de maaltijd, de voeten wast van zijn leerlingen. Als Petrus daar verontwaardigd over is, antwoordt Jezus hem: 'Als je je niet door mij laat wassen, kun je mijn deelgenoot niet zijn'. Geloven is dienen; God dienen is elkaar dienen. Ook hier, aan de vooravond van zijn dood, leert Jezus je tegen je zelf in te denken. Dit tegen je zelf in denken - een vorm van zelfvernedering - is het begin van geloof, een beginnetje. Je hoort Jezus de instellingswoorden uitspreken - 'doe dit tek mijner nagedachtenis'. Je zult het nooit helemaal begrijpen, maar het zal je bescouwen, en misschien zelfs moed geven. Want op een raadselachtige manier weet je dat je niet bij een einde aanwezig bent - maar bij een begin: uit deze woorden, en uit deze stilte,

gevallen na dit ene ogenblik, welt de stroom van de tijd op die, door de engte van sterven, het leven in stroomt.

Op symbolische wijze voltrekt zich wat Jezus je niet aflatend voor ogen gehouden heeft: sterven om te leven.

De Mis van Witte Donderdag eindigt in een een doodstil ritueel: de monstrans met het Lichaam van Christus wordt door de priester uit het tabernakel geheven en naar een nis terzijde van de kerk gedragen. Alle beeltenissen van de Gekruisigde zijn met doeken aan het zicht onttrokken, al sinds Palmpasen. Het tabernakel blijft wijd open staan, en als je blijft zitten, terwijl het koor blijft zingen, kun je je blik op de lege ruimte richten, je kijkt het lege graf in. Daar is hij niet. Niet.

Gebed om vrede

*Joods gebed uit een concentratiekamp
bewerkt door Stefan Ram*

Geef ieder mens van slechte wil de vrede,
zodat een eind mag komen aan de wraak,
aan redenen tot straf, aan tuchting,
al spot zijn gruweldaad met elke maat
en overstijgt zij alle grenzen van begrip.
En ook al zijn er bloedgetuigen bij de vleet,
leg toch hun leed niet op de weegschaal van
het recht, en reken het de beul niet toe,
en eis geen rekenschap van al zijn daden.
Schrijf liever een tegoed op voor de beulen,
de aanbengers, verraders, slechte mensen
en reken hun dan aan:
de moed en zielskracht van de anderen
en hun verborgen zwoegen desondanks,
de hoop die zich niet overwinnen liet,
de glimlach, dapper door de tranen heen
en alle liefde, alle offers, alle warmte,
al de gekwelde harten vol vertrouwen

in 't aanzien van de dood en ook daarin,
ja zelfs in 't uur van allerdiepste zwakheid.
Dat alles tellen mag als losgeld voor vergeving,
en al het goede telt slechts, niet het boze.
In de herinnering van onze vijanden
daar moeten wij niet blijven voortbestaan
als slachtoffer, als angstdroom of als spook;
maar veeleer als hun onverhoopte hulp,
opdat hun razernij verstillen zou.
En geef, als alles dan voorbij is,
dat wij weer met elkaar als mensen leven
en er weer vrede komt op deze aarde,
weer vrede voor de mens van goede wil.
En laat die langverwachte vrede dan
ook over alle anderen komen.

Het originele gedicht kunt u hier vinden:
<http://www.filosofenfontein.be/archief/Vieringen/170115.htm>

Jan van Ruusbroec

Het sieraad der geestelijke bruiloft

door Remco Slinging

Jan (Johannes) van Ruusbroec, ook wel de wonderbare genoemd, werd geboren te Ruusbroek nabij Brussel in 1293, en geldt als één der grootste mystici uit de Zuidelijke Nederlanden. Van zijn vele werken is Het sieraad der geestelijke bruiloft, geschreven tussen 1335 en 1340, verreweg het belangrijkste.

Het boek kenmerkt zich door een niet aflatend verlangen te zien in een wereld voorbij het menselijk begripsvermogen, een wereld die Johannes voor ons allen, enigszins zichtbaar heeft gemaakt.

Johannes van Ruusbroec overleed op 2 december 1381 te Hoeilaart.

In 1908 werd hij door Paus Pius X zalig verklaard.

'God's liefde is algemeen, altijd en overal, volkomen en volledig, zonder enig eind'.

Wanneer iemand, wie dan ook, door zwakte niet verder kan, zal

Zijn grandioze goedheid die mens steunen en hem of haar inspireren niet op te geven en vervolgens hernieuwde krachten verlenen.

Een voortdurende, bovenaardse goedheid die ons wil helpen en sterken.

Een eeuwige, sprankelende bron, van hoop en leven.

Een geschenk dat ons te beurt kan vallen, een genade die wij verkrijgen kunnen, zomaar, ineens, en onverwacht.

Een puur geschenk dus...maar tevens iets dat wil ontdekken, iets, dat ziet.

Want het Licht van de wereld ziet behalve naar ons, ook in ons, en schenkt de wankele mens eigenlijk even een kort moment om zichzelf (en zijn tekortkomingen) onder ogen te zien, zodat wij bijvoorbeeld een berouw om iets kunnen ontwikkelen, of gevoelens van spijt, door Hem opgeroepen, en aan het licht gebracht...

Wij zullen dit wezenlijk gebeuren nooit werkelijk kunnen doorgronden, maar...dat raakt juist aan Hem die zich niet laat duiden, aan Hem die niet in woorden is te vatten, maar wiens liefde voor ons volkomen is.

'Hij die naar de mensen ziet als naar donker laag gelegen dal dat, eenmaal Zijn Licht ontvangt, van zijn schaduw wordt verlost...'

Een ontdekkend Licht dus dat ons weliswaar vermanen kan, maar ook inspireren tot een rechtvaardiger levenshouding, en dat, samen met Zijn liefde, het fundament vormt van onderlinge verbinding, van een goede verstandhouding tot elkaar.

Een verstandhouding die wel een zekere nederigheid vergt, maar voor wie zo doet zal zich de hemel openen, en een prettig, wederzijds vertrouwen kan die mens dan gewaar worden.

Even, een kort moment, is hij of zij God gelijkend, en wordt die mens in een mystieke ervaring Zijn empathie deelachtig.

'Beseft echter wel dat wat Hij is, ieder voorstellingsvermogen te boven gaat.

Echter, dat Hij is getuigen de wind, de regen, de storm, en de sterren aan de Hemel, de natuur die rondom is'.

De volledige overgave daaraan zal het verlangen naar Hem versterken, en de eenwording met God waarachtig maken. Want het opgaan in die natuur betekent uiteindelijk Hem daarin te zien, te ontmoeten, en ergens in Zijn omgeving, lichtend, zomaar ineens, iets van Zijn liefde.

Een schijnsel dat ons volledig op ons gemak wil stellen want hier zijn Zijn Hoge Natuur en grandioze eigenschappen aanwezig, hier klinkt, onhoorbaar, Zijn

woord.

Een ervaring, die verblijden kan en die, ook wanneer men dit aan anderen meedeelt, een (innerlijke) rust kan schenken: het is immers een ervaring voortvloeiend uit het inzicht van een Hoger Plan.

Want wat God wil, is vreugde voor de mens.

En die mens die hieraan gehoor geeft, die dus doet wat Hij wenst voor hem of haar, die mens zal gelukkig worden.

Weliswaar vergt dit een gelaten en geduldig lijden, maar uiteindelijk zal men deelgenoot worden van dit edele dat de grondslag vorm van alle leven: het zien in het Onzichtbare, God's gratie.

'De mens kan werkelijk op Hem lijken door naar Hem te streven en hem te beminnen, en zo zijn eigenheid, zijn wezen, het natuurlijk neigen tot Hem hervinden en vervolgens in Hem herkennen, een Licht waaruit hij, en ieder ander leven op aarde, is voortgevloeid'.

Een 'iets' dat men hooguit gewaarworden kan of vermoeden, -

beseffen wellicht in een donkere kerk, en dat, in weerwil van die duisternis, juist geborgenheid schenkt, en prettig aandoet.

Dat ondergaan, dat beleven, bewust worden, is, in de woorden van Johannes van Ruusbroec: *'Het zien in het Goddelijk Licht'*.

Op die wijze kunnen wij Hem aanschouwen, Zijn voortdurende aanwezigheid, die niet aan enige tijd gebonden is, maar volkomen bestaand in een tijdloos eeuwig Nu, waarin verleden, heden en toekomst samenvallen.

En daarmee zijn wij, de mensen en alle leven op aarde, verbonden.

Verbonden met alles wat is in Hem, en dat voortleeft in ons.

Genietend ontvangen wij deze liefdevolle overdracht, deze minnelijke vervloeiing, dit stromen dat ooit aan dat raadselachtig Nu ontsprong:

God, die zich altijd ons zal herinneren, juist omdat Hij de Eeuwigheid is die ons in ons tijdelijke, korte bestaan, liefdevol Ziet.

Een winkeltje in de Nicolaas

door Daan Doesborgh

In eerdere nummers van de Pelikaan heb ik geschreven over middeleeuwse kunst, al dan niet gekoppeld aan de bescheiden vakantie-reizen die ik ondanks de pandemie heb kunnen maken. Er is me door diezelfde pandemie echter ook middeleeuwse kunst door de neus geboord. In de rij voor het Rijksmuseum, om daar de ongetwijfeld prachtige portretten-expositie ‘Vergeet me

niet’ te bekijken, kwam ik erachter dat ik mijn identiteitsbewijs niet bij me had. Ik had netjes een kaartje gekocht, ik kon mijn QR-code laten zien en ik had mijn OV-kaart bij me. Daar staan mijn naam en geboortedatum op, alsmede een foto van mijn gezicht, in principe alle informatie die de man aan de deur nodig had om te verifiëren dat de QR-

code inderdaad bij mijn gevaccineerde lichaam hoort. Want laten we niet vergeten dat dat de enige reden voor dat identiteitsbewijs is: in een normale wereld hoef je je niet te legitimeren als je een museum wil bezoeken.

Of dat ook voor het nieuwe normaal geldt, heb ik nog niet durven uitproberen. In ieder geval kwam ik er in het oude normaal niet in, want ik kon me niet legitimeren, en heb zodoende de tentoonstelling gemist, ook het prachtige kleine portretje dat Petrus Christus schilderde van een jongedame wier frêle gezicht u ongetwijfeld hebt gezien in bushokjes, aan de gevel van het museum, of in het echt, als u zich wel kon legitimeren bij de deur.

Ik zou de Pelikaan tekort doen als ik deze gelegenheid alleen maar aangreep om over het starre toegangsbeleid van het Rijksmuseum te klagen, dus laat ik het gros van dit stuk aan iets positiefs besteden. Toen ik enige jaren geleden als vrijwilliger bij de Nicolaasbasiliek

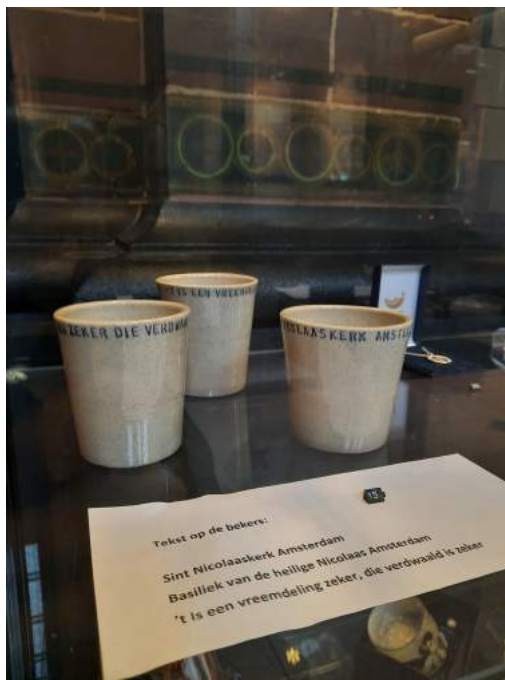
binnenkwam, werd ik meteen onder toezicht gesteld van Theo en Margreet, het duo dat verantwoordelijk was voor de winkel in onze mooie basiliek. Aangezien mijn ouders Theo en Margret heten voelde ik me bij Theo en Margreet meteen op mijn gemak. Allebei genieten ze nu van hun welverdiende kerkwachtpensioen, maar daarvoor hebben ze mij eerst alles geleerd wat er over de winkel te leren valt, en zodoende heb ik het beheer met ingang van dit jaar van hen overgenomen.

Het risico lopende dat ik door de redactie word teruggefloten wegens oneigenlijke reclame, wil ik u kort bijpraten over de veranderingen die ik sindsdien in het winkelaanbod heb doorgevoerd. Ik zal beginnen met wat ik zelf een van de belangrijkste producten vind: de rozenkransen. Ik zie het als een primaire taak van de basiliekwinkel dat geïnteresseerden bij ons een mooie rozenkrans kunnen kopen, en dat moet mogelijk zijn voor bezoekers met elke beurs.

Wie een luxe zilveren rozenkrans wil, of een met kralen van lapis lazuli, die krijgt voor 30 euro een hoogwaardig product. Wie krappert bij kas zit vindt rozenkransen van 3, 5 of 7 euro, in verschillende uitvoeringen, kleuren en materialen, van hout tot glas of metaal. Daartussenin zijn er rozenkransen van rozenkwarts en amethyst, rozenkransen met aarde uit Fatima, en zelfs een rozenkrans van rozenhout, die heerlijk naar rozen ruikt. Deze laatste twee komen uit Portugal, net als een reeks andere producten die we

inkopen via onze vrienden van De Papegaai.

Ik vond ook dat er wat bijzondere, unieke producten moesten komen. En ook: praktische producten, zoals een sleutelhanger van Sint Antonius, opdat uw sleutels niet meer zoekraken, en mijn persoonlijke favoriet: de Sint Christoffel fietsbel, die u beschermt in het verkeer, zowel door uw aanwezigheid kenbaar te maken met een vrolijk gerinkel, als door de aanwezigheid van de patroonheilige der reizigers. Tot

slot wil ik natuurlijk niet onvermeld laten dat we hele mooie handgemaakte koffiekopjes verkopen, van de hand van mijn vader Theo, die u nog wel kent uit de derde alinea. Uit het bekende Sinterklaaslied lichtte hij de regel 'Het is een vreemdeling zeker, die verdwaald is zeker', waarmee zowel de band van onze kerk met Sint Nicolaas, als de christelijke nadruk op naastenliefde wordt benadrukt. U kunt er ook voor kiezen om uw koffie te drinken uit een kopje met de naam van onze basiliek erop.

Vanwege het Nicolaasjaar zijn er nog meer bijzondere artikelen te koop, maar daarover heeft u al wel meer kunnen lezen, en bovendien is het vasten, dus dan komt u vast geen bier kopen. Hoewel, tegen de tijd dat dit Paasnummer bij de lezer ligt kan het misschien wel weer. Hoe dan ook bent u van harte welkom in onze mooie winkel, al was het maar zodat u met zo'n handige fietsbel veilig de zomer tegemoet kunt rijden.

De synode en de vrouwelijke stem

door het collectief 'Vrouw in onze kerk':

Gemma Crijns, Antoinette van Gorp, José Hooghiemstra en Astrid Roggen

De toekomst van onze kerk vanuit het perspectief van vrouwen, Nicolaasbasiliek, 22 februari 2022.

Het onderwerp 'de vrouw in de kerk' is een gevoelig onderwerp, is onze ervaring. We gaan dan ook graag in gesprek hierover met de Nicolaas Gemeenschap, met andere katholieke kerk gemeenschappen, organisaties en belangstellenden.

De uitnodiging van Paus Franciscus om actief mee te denken en te praten over de toekomst van onze kerk en de positie van leken hebben we dan ook van harte aangenomen!

Op 22 februari 2022 was het eindelijk zover. In de Nicolaasbasiliek spraken meer dan 70 kerkgangers, vrouwen en mannen, met elkaar over hun wensen voor de toekomst van de kerk, over hoe vrouwen meer zeggenschap kunnen krijgen (en

nemen) en hoe we een inclusieve kerk kunnen zijn.

De synode en uitleg over de gang van zaken in het proces van de synode werden toegelicht door Laetitia van der Lans en Corine van der Loos.

Laetitia spitste het belang van de synode en de inbreng van 'het volk Gods', waar paus Franciscus toe uitnodigt, toe op de situatie van minderheden in de kerk. Daarop gingen deelnemers met elkaar in groepen in gesprek over de kansen die ieder persoonlijk ziet voor een evenwichtige en uitnodigende kerk voor vrouwen (en mannen!). Het was een mooi proces waar ieder zijn of haar stem kon laten horen en waar geluisterd werd naar elkaar. De resultaten van de groeps gesprekken laten zich als volgt samenvatten:

- Wens voor meer balans tussen het vrouwelijke en het mannelijke, wat zich uit in:
 - actief ruimte geven aan diversiteit, liturgische vernieuwing
 - het gezien worden van vrouwen en andere minderheden in de kerk
 - het vertellen van de verhalen van vrouwen die al voorgegaan zijn in leiding/initiatief
 - aandacht in de preken voor vrouwen die genoemd worden in de lezingen
- ‘vrouw gericht’ taalgebruik, bijv. de goede geest in haar, onmetelijke wijsheid en bijbelvertalers discussie is God m/v/onzijdig
- meer vrouwen in albe
- dat elke vrouw zich gehoord voelt, dat ze haar gaven en eigen talenten mag inzetten in de gemeenschap, ook in bestuurlijke functies.
- formele bevoegdheden en aanstellingen wat leidt tot gelijkwaardigheid van vrouwen en

mannen in alle 'functies':

- aanstellingen vrouwelijke lectoren, acolieten, predikant (formele aanstelling)
- meer vrouwen in bestuurlijke functies 'evenwicht in bestuurlijke functies', dat gaat niet vanzelf. Neem maatregelen als quota en neem succesvolle voorbeelden uit andere sectoren ter harte.
- vrouwelijke kardinalen (deze functie is altijd al voor vrouwen toegankelijk)
- maar ook vrouwen als voorganger, diaken, pastoraal werker

is van meerdere deelnemers een wens.

Een enkeling vond het goed zoals het nu is in de kerk. Deze samenvatting wordt ook gedeeld met Corine van der Loos, synode coördinator van ons bisdom om mee te nemen in haar rapportage. Tevens sturen we deze rechtstreeks naar Myriam Wijlens. Zij is door paus Franciscus benoemd als 'consultor' van de Bisschoppensynode 2021-2023.

Nu al aan de slag!

Daarnaast zijn er verschillende punten waar we in de kerk op dit moment al mee aan de slag kunnen. Want zoals Laetitia van der Lans aangaf: 'Met elkaar in gesprek gaan doen we niet eenmalig. Dit vraagt van ieder van ons oefening!' We moeten niet wachten op het initiatief van anderen. Er is al veel dat we nu kunnen oppakken.

Dat zijn:

- het aandacht vragen voor de vrouwen die genoemd worden in de lezingen.

Zoals bijvoorbeeld in de bijeenkomst van 8 maart j.l. over 'vergeten vrouwen in de Bijbel', stilstaan bij verschillende perspectieven in de liturgie

- het formeel aanstellen van vrouwen in de rol van lectoren
- in gesprek gaan over vrouwen in bestuurlijke functies

Suggesties?

Heeft u suggesties of heeft u nog andere zaken waarvan u wilt dat deze nu al binnen onze kerk kunnen worden opgepakt? Ziet u hiervoor een rol voor ons of uzelf?

Laat het ons aub weten! Stuur een email naar:

vrouw.in.onze.kerk2@gmail.com

Nicolaas TV

Het eerste deel van de avond kunt u nog terugkijken via de livestream van de

Nicolaasbasiliek:

<https://youtu.be/SSbWx8oNmoo>

Wilt u meer weten over de activiteiten van Vrouw in onze kerk? kijk op de website:

<https://sites.google.com/view/vrouw-in-onze-kerk>

Fotoboek Falling Man

door Rob Polet

Bijzonder fotoboek: Falling Man. Over dood, religie en seks.

Wie het nieuwe fotoboek van parochiaan en fotografe Claire Felicie leest, wordt meegenomen in een beeldmeditatie waarin de dood, religie en seks met elkaar verbonden worden. Tijdens de eerste lockdown in de coronacrisis fotografeerde Claire op en rond de Wallen en op begraafplaats St. Barbara. Beelden van verlaten straten, gesloten seksshops, graven en kerken (waaronder prominent aanwezig de Nicolaasbasiliek) worden met elkaar gecombineerd. Felicie tematiseert en verkent indringend wat tijdens 'de anderhalve-meter-samenleving' werd gemist: lichamelijk contact, intimiteit en geloof. De dreiging van en aanraking door de dood hebben een serene plaats in het hart van het boek. Dit bestaat uit een reeks portretten met als thema: 'Memento Mori', gedenk

te sterven. De reeks toont vrouwen en mannen die door Felicie waren gevraagd te mediteren over hun eigen sterfelijkheid. De meesten van hen tonen daarbij een tastbare herinnering aan een overleden dierbare. In een begeleidende tekst vertellen ze over degene die ze verloren hebben. Het boek als geheel is als een inwijding in het mysterie van leven, intimiteit en dood. Dat gaat langs lijnen van geloof, herdenking en verlangen. De beelden kunnen als confronterend worden ervaren, maar dragen toch vooral een liefdevol vertrouwen in zich, die ons helpt een innerlijke vrede te (her-)vinden.

*het boek is te koop via de website van Claire:
clairefelicie.com/books*

Colofon en verantwoording

De Pelikaan is het parochieblad van de Basiliek van de H. Nicolaas en de Jozefkerk te Amsterdam. Het verschijnt vier keer per jaar.

redactie@nicolaas-parochie.nl

Redactie: Bert van den Bosch, Eric Fennis, Ineke Raps, Liduine Reuser, Remco Sligting, Wim Sosef.

Vormgeving: Liduine Reuser. Basisvormgeving: Impulsar. ©2022

Voorplaat en p.2: Sandro Botticelli, Man van smarten, ca. 1500.

p.3 Initiaal met portret van Ruusbroec, 1356.

Sieger Köder, Voetwassing, 1997.

Logo Jozefkerk, studio Impulsar.

p.5 Francisco de Zurbarán, Agnus Dei, ca. 1640, San Diego Museum of Art.

p.6 Geertgen tot Sint Jans, Man van Smarten, ca. 1488, Museum Catharijneconvent, Utrecht.

p.8 Het mystieke avondmaal, Russisch-orthodoxe icoon, 1497

p.12 Ruusbroec portret, ca. 1580, Ruusbroecgenootschap.

p.15 Ruusbroec schrijvend onder een boom, collectie KB Brussel 19.295-97.

pp.16,18,19 foto auteur.

p.21 Jan Toorop, Kruisweg Oosterbeek, Statie 6.

p.22 Jan Toorop, Kruisweg Oosterbeek, Statie 4.

p.25 Claire Felicie, foto's uit het besproken boek.

Basiliek van de H. Nicolaas

Prins Hendrikkade 73, 1012 AD
Amsterdam (tegenover CS).
Bank: NL 78 INGB 0002 1083 66
t.n.v. Parochie H. Nicolaas
Pastoraat:
pastoor drs. Eric Fennis,
tel: 06 54 60 13 18,
efennis@bisdomhaarlem-
amsterdam.nl
diaken drs. Rob Polet,
06 27 25 67 30,
r.polet@nicolaas-parochie.nl.
Kerksecretariaat:
Telefonisch ma,di,wo,zat
10.00-12.00 u: 020 330 78 12
info@nicolaas-parochie.nl /
www.nicolaas-parochie.nl

**BASILIEK VAN DE
H. NICOLAAS**

Jozefkerk

Kalverstraat 58, 1012 PG
Amsterdam
Pastorie: Nieuwezijds Voorburgwal
293, 1012 RL Amsterdam
020 623 18 89
Bank: NL 10 INGB 0000 3123 74
t.n.v. Parochie H. Nicolaas
o.v.v. Jozefkerk
Pastoraat: parochie-vicaris
Aad van Ruiten sss: 020 623 18 89

**RK KERK VAN
DE H. JOZEF**

**UITNODIGING:
EUCHARISTIEVIERING IN HET KADER
VAN DE HEILIGVERKLARING VAN
CHARLES DE FOUCAULD**

Met dankbaarheid hebben we vernomen dat de heiligverklaring van Charles de Foucauld op 15 mei 2022 zal plaatsvinden in Rome (samen met 9 andere toekomstige heiligen, o.a. Titus Brandsma).

Hoewel onze gemeenschap heel klein en kwetsbaar is willen we graag deze vreugdevolle gebeurtenis vieren in de overtuiging dat deze Godzoeker – juist in onze tijd - een inspiratiebron kan zijn voor velen. Heiligheid is niet voorbehouden aan een elite of aan volmaakte mensen, maar wordt af en toe zichtbaar in het gelaat van mensen die zich door God laten raken en omvormen.

Van harte welkom in de Mozes en Aäronkerk in Amsterdam op zaterdag 28 mei 2022 om 14.00!

Adres: Waterlooplein 207 (bereikbaar met metro of tram 14 tot Waterlooplein)

Programma:

13.30 Inloop

14.00 Presentatie en eucharistieviering met Mgr Hendriks

15.45 Koffie en thee

Laat weten of je komt! (020-6382675 of kzjamsterdam@gmail.com)

Andrée-Julienne en Mauricia

Kleine Zusters van Jezus – IJburglaan 645, 1087 BS Amsterdam

